

Čtvrtá neděle adventní – udělování pomazání nemocných

Největším židovským kultovním místem je jistě zeď nářků. Jediný pozůstatek na dávnou historii Izraele, pozůstatek židovského nejposvátnějšího místa, jeruzalémského chrámu. K tomuto místu dodnes putují židé a modlí se a prosí o příchod Mesiáše. Muži se modlí, aby mohli být otci, či předci tohoto očekávaného krále, ženy, aby mohly být jeho matkou. Dalo by se říci, že mezi Bohem a člověkem stojí mohutná zeď.

Český teolog Vladimír Boublík napsal knihu „Člověk očekává Krista“, v níž poukazuje, že nejenom židé, ale ve své podstatě každý člověk a všechna náboženství očekávají příchod Krista, i když

si ho představují různě. Společným jmenovatelem těchto představ je ten, kdo dá smysl celému životu a přinese štěstí a pokoj neomezený tímto časem. I zde by se dalo říci, že mezi onou univerzální touhou člověka stojí také jakási neproniknutelná zeď.

K prolomení zdi, či otevření dveří došlo v příběhu Marie z Nazareta, o níž jsme dnes četli. Bůh právě v jejich životním příběhu odpověděl nám všem. Do zdi očekávání Bůh vsadil dveře: „Já jsem dveře. Kdo vejde skrze mne, bude zachráněn, bude vcházet i vycházet a nalezne pastvu“ (Jan 10,9).

Dveře k záchraně, dveře k pastvě, tím je Ježíš. Dnes chce Bůh, při této mši vstoupit do našich nemocí a sešlostí věkem těmito dveřmi, skrze víru v Ježíše.

Když Bůh léčí člověka, neléčí jen tělo, ale uzdravuje celého člověka. K čemu by bylo zachovat si zdravé tělo, kdyby duše propadla pekelnému ohni zatracení?

- Přijměme svátost pomazání nemocných s touhou nejenom po uzdravení těla, ale i s touhou přijetí spásy pro nesmrtelnou duši.

- Přijměme svátost pomazání nemocných s touhou změnit i dosavadní život tak, aby modlitba byla setkáváním s Ježíšem. Aby modlitba nebyla jen usmolenou odstrkovanou Popelkou vedle královny zvané Marnivost u televize, Marnivost u koníčků, Marnivost veledůležitých prací, které se musejí vykonávat vždy, když je čas modlitby, nebo mše svaté.

- Přijměme svátost pomazání nemocných s touhou změnit či skoncovat i s čímkoli, co nás často svede ke hříchu.

U zdi nářků židé klátí celým tělem, aby vyjádřili, že se modlí cele tělo. Neinformovanému pozorovateli to připadne, jako by svou hlavou chtěli onu zeď rozbít a přivolat Mesiáše. Bez přijetí Ježíše jsou všechny touhy po štěstí člověka oním bušením hlavou do zdi. Vstupme nyní dveřmi víry, kterými je pro nás Ježíš, aby se nás dnes dotýkal i skrze svátost pomazání nemocných.